

UMRANDAN BİR SADÂ

Kaan EMİNOĞLU

Sevgili Hamdi Hoca,

Ben sık sık mektup yazarım. Mektuplarımda, telaşlı topuklarıma vuran ayak nasırından da bahsederim, büyük insanlık ideallerini savunduğum düşüncelerimden de. Tabii ki sorabilirsiniz, “İnsan bu çağda kime mektup yazabilir?” diye. Haklısınızdır da. Zaten ben mektuplarımla çoğunu kendime yazarım. Mektuplarımla kendimi tanımaya çalışırım. Ancak bugün bir değişiklik yapmak istedim. Sonsuzluğun içindeki sîretinize bir mektup yazmak için yüzümü eğdim, düşüncelerimi berraklaştırdım. Kalemim kâğıda yoldaşlık ettiği sonu belirsiz bir serüvene başladım ve şimdi ıssız bir çölün kuruttuğu gözlerin çaresizliğiyle susuzluğun yarattığı vahaların ardından bakıyorum dünyaya. Biraz hayalbazım sanırım ve belki yazarken sahtekâr. Aslında her insan gibi.

Size yürek dolusu bir merhaba demek için yazıyorum nedense. Başarıp başaramayacağımı bilmesem de giriştim bir kez bu işe. Sonunu getirmem gerek. Biliyorum, tanımadığımız bir insana mektup yazmanın bazı zorlukları var. Ancak yazdıkça, o kavisli düşünceleri samimiyetin tornasında düzelttikçe; zorlukları aşabilme kuvvetini uzaklarda bir yerlerde değil, tüm güzellikleri bıraktığım iç mabedimde bulacağımı biliyorum. Oysa sizinle tanışmıyoruz Hamdi Hoca’m ve asla tanışamayacağız.

Yabancıliğin zorluklarını aşmak çoğu insan için güçtür, biliyorum. Sanırım ben de bu zorluklardan bazılarını yaşıyorum. Ancak bu zorlukları aşabilmek için birçok tecrübeye sahibim Hamdi Hoca’m çünkü ben bir mektup yazarıyım. Evet, yanlış okumadınız. Ben bir mektup yazarıyım. İşim, gücüm budur benim. Heybemde sarı zarflar, tırtıklı mektup kâğıtları, mektupları süslemek için kullandığım simler ve hepsine ayrı ayrı serptiğim kokular. Sa-

nırım en önemlisi de mektubun kokusu. Bilim adamları her insanın kendine özgü bir kokusu olduğunu söylüyor. Ne kadar doğrudur, bilemiyorum. Ancak her mektubun gönderilenine özgü bir kokusu olması gerektiğini biliyorum. Mesela bir sevgiliye yasemin kokulu mektuplar gönderilir, bir dosta lavanta kokulu mektup yakışır, bir düşmana karanfil kokulu mektup yaraşır. Peki, bir hocaya ne kokulu bir mektup yakışır? Ben bunu çok düşündüm, size misk kokulu bir mektup yakıştırdım.

Sanırım öncelikle bir tanışma faslı olması gerekir. İsmime “şair kırılğan” diyebilirsiniz ya da başka bir şey. Hiç önemli değil. Zaten hayatımızla ilgili en gereksiz ayrıntı da ismimiz değil midir? Madem ismim önemsiz, size biraz kendimden bahsedeyim. Öğrenince eminim çok sevineceksiniz. Ben bir bestekâрім. Üstelik bir besteye başladım bugün. -Adı önemli değil.- Siz olsanız “Mahur Beste” derdiniz. Şüphesiz ve karanlık bir denize demir atmaktayım. Şiir yazmaktayım ve dahası bir yığın serserilik yapmaktayım. Biliyorum, sekiz milyarlık dünyada bir Doğulunun doğumu kadar önemsiz bir ayrıntıdır, bizim kendimizi takdim etme tarzımız. Yaşadıklarımız belki de bizi bu hâle getirdi. Okudukça yabancılaştık kendimize, yaşadıkça uzaklaştık benliğimizden.

Hüzünlü kitap sayfaları ile hayat arasında ince bir mesafe vardır Hamdi Hoca'm, biz bunun biraz farkındaydık. Başaramadık; üzdük bir maziye, geleceği kör gözlerle izledik. Benliğimizden yeni bir ben yaratamadık. Affedin bizi hocam, affedin.

Makinenin mekaniği başımızı döndürdü. Beden ile ruh arasında ince bir mesafe kuramadı aklımız. Oysa ben Wagner'in Dede Efendi'den büyük olmadığını sizden duymak isterdim. Aynı cümlede farklı kimliklerin bileşimi, o bir türlü sınır çektiğimiz kültürümüzün, gökyüzüne renkli bir kuşak olabilirdik sizi izleydik. Başaramadık Hamdi Hoca'm. Hâlâ Itri ile Bach'ın adını aynı cümle içinde kullanamıyoruz. Hâlâ az seviyor, çokça tüketiyoruz. Sizi anlamadık yıllarca. Kimileri anladığını iddia etti kimileri yanıldı kimileri de benim gibi yanılırlarına âşıktı. Büyüklerimiz de pek anlatamadı doğrusu sizi. Dar ideolojik kalıpların gölgesinde gizlendi sözünüz. Üzgünüz Hamdi Hoca'm, üzgünüz.

Çok mücadele verdik Hamdi Hoca'm, mesela bir lisan aradık kendimize. Umutluyduk ancak fazla doğru, fazla yanılığın doğurdu. Bunu sizden öğrendim. Seniha'nın ardındaki Cemal kırılır, Hayri İrdal bir köşebaşında bayılır, huzursuzluğa kapılır; o mahur beste çalar, kuş kanatlarını çırpar, hayatın tozu dağılır, üstümüzde izi kalır. Sonra başka bir mesafe alır aklımızı. Kafa-

mızın içindeki doğrular, bir yanlışlar dizgisi hâline geliverir. Utanmaz insan, yağmurlu bir akşam, kapısına dayanmaktan, hiç tanımadıklarının.

Hayallerle beraber, büyür bedenler; okumuş adamsın derler, doğar doğmaz -hiç sana sormadan- bir gömlek dikerler üzerine. Sen busun derler, böyle yaşamalısın. Al işte, bir fotoğraf kadraji kadar hayatın. Bir akreple yelkovanın arasındaki mesafe kadar bir ömür çizerler kaderine. Peki ya hocam hayaller? O hep ucuz ve basit diye küçümşenen, uğruna bedeller ödenen?

Zamanla aramda mekân, mekânla aramda anlaşılmaz bir mesafe var sanki Hamdi Hoca'm. Oysa bir anın, düzlemde bir nokta bile olmadığını bilincindeydim. Belki de bu yüzden -evet sırf bu yüzden- yıllarca bilincin o kör, kalın perdelerini deşmek için mücadele ettim. Bu yolda birçok rehberim oldu. Tanısaydınız siz de severdiniz, Hikmet Benol'u, Selim Işık'ı, Aylak Adam'ı. Vakıa bir dâhinin romanını en iyi başka bir dâhi anlayabilirdi. Sevmezsiniz siz de büyük ihtimal sindirilmiş düşüncelerin hüznünü bilmeyenleri. Zaten biz bir türlü öğrenemedik Hamdi Hoca'm, hiçbir şeye sahip olmamanın erdemini ve doğruları asilce kabul edebilmeyi. Artık vakit çok dar, irtifa kaybediyor umutlar; her şeye rağmen zamanın içinde bir an, gölgelere kan kusturan, yaşayanlara yara olan. Küçük bir umut var, hâlâ umut var hocam; sevgiler, selamlar.